

SZÁZDI SZTAKÓ ZSOLT

Élmény

Egy ilyen fülledten is szép, nyárt ígérő napon nehéz lesz azt a novemberi napot felidézni, ami már inkább a tél üzenetét hozta, mint az ős színeit őrizte.

Mindazonáltal, még így is gyönyörű az őszi táj egy fürdővárosban, ahová ezelőtt csak nyáron, meg tavasszal jutottál el. A természet avarszőnyeget borít eléd, amelynek színeit még a legrafínáltabb festő se tudta volna kikeverni. Még most is élénken él benned az az élmény, amikor autóval egy őszi erdőn jöttetek keresztül, és téged megbabonázott az őszi erdő pompája. Legszívesebben azt mondtad volna, hogy álljatok meg, húzódjatok az út szélére, és te órákig gyönyörködtél volna az őszi erdő színeiben. Mint otthon, amikor kijársz az erdőbe, persze csak oda, ahova a kocsival el tudsz jutni, hogy rendezd a gondolataidat, hogy ihletet meríts, vagy egyszerűen csak, hogy figyeld azt a sajátságos csendet.

Minden szófosást mellőzve, ha ma visszaidézed azt az őszt, elsősorban is a színek maradtak meg benned. Ahogy mész keresztül a parkon, alattad az avarszőnyeg zizeg. Korán sötétedik, még négy óra sincs.

Hirtelen ötletből mégse mész haza, hanem a kultúrközpontot veszed célba. Igaz, kissé bonyolult a bejutás, de mindig találsz segítőkész embereket, akik nyitják előtted az ajtókat.

A központban elhelyezett kávézóban oldgörlök és oldboyok szürcsölik a kávéjukat, és trécselnek, szemmel láthatólag várnak valamire. Ha ilyen képet látsz, mindig eszedbe ötlük a jólét gondolata. Pedig itt sem a nyugati elit van, ők ahhoz túl sznobok, hogy egy közép-európai fürdőhelyen kúráltassák magu-

kat. Ezek a pocakosodó férfiak, és összegyűrt arcú nők bizony már nyugdíjasok, elvétve találni köztük fiatalokat, jobbára azok is a személyzethez tartoznak. A készülődést máshonnan is látod, pár rendező sétálgat céltalanul, egy asztalkánál egy nő jegyeket árul. Aztán, mintha egy titkos jelre történne, mindenki abbahagyja, amit csinál, és megindul az áradat a koncertterembe.

Te a kiállított képeket nézed. A képek szépek, de az árakat nem hozzád szabták. Rövidesen egyedül maradsz, rajtad kívül csak a rendezők maradnak a folyosón. Az egyik képen felfedezed a fürdő egy részletét, és a ráismerés örömevel vizsgálod tovább.

Bent megszólal a zene, jó dzsesszmuzsika, öröközdek, néhány dallamra azonnal ráismersz. A hangerővel nincs baj, az ajtón keresztül is dobhártyaszaggató. Odajön hozzád egy nő, és kedvesen megkérdi, hogy nem akarsz e bemenni. Megrázod a fejed. Halmazod az élvezeteket. Szép képek, jó zene. Tisztára, mint egy zenés tárlatvezetés. De a szünetben azért belógsz, rajtad kívül még öten ülnek kocsiban. Élvezed, hogy elvegyülhetsz a tömegben. Nem érzed magadon az emberek kíváncsi pillantásait, itt megszokott látvány egy kocsiban ülő ember. Elkezdődik a show. Megszólal a big-band, és alattad reng a föld. Tisztára, mint mikor a házatok előtt húznak el a kamionok. Az énekeseket alig látni a fények miatt, és ez zavar. Úgy gondolod, ők is így vannak ezzel, mert így nehezebb kontaktust teremteni a közönséggel. Olyan ez, mintha a színész a színházban az arca nélkül volna kénytelen játszani. A zenekar viszont jól látható, és így azzal kárpótolod magad. Vörös szmokingban játszanak, és profi módon teszik a dolgukat. A trombitás átszellemült arccal fújja hangszerét. Egy szólnál a dobosra esik a megvilágítás. Mindig arra esik a fény, aki épp szólózik. Szegény karmester!

A végén taps. Ennyi volt. Vége a show-nak.